

διά τὸν αὐτὸν σκοπὸν Κίμων. Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. Συνών. βούλλωμα 5. 3) Σήμαντρον, σφραγίς με τὴν ὁποίαν σφραγίζεται τι, οἷον ἔγγραφο κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Φρ. Βάζω βούλλα (σφραγίζω) κοιν. Χτυπῶ τὴ βούλλα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Βασιλικεῖα βούλλα χρειάσκει (ἐχρειάσθησαν πολλοὶ κόποι) Θράκ. Θέλει νὰ ἔχη τὴ βούλλα (νὰ διοικῇ) Λεξ. Βλαστ. 503 *Εβαλε βούλλα (ἐφθασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐπιδεξιότητος, καλλονῆς, μαθήσεως κτ.) Λεξ. Αἰν. Σὰν τὸ δικό μου πρᾶμα, βάλε βούλλα (δηλ. εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῇ τὴν σφραγίδα τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητος, ἄρα εἶναι τέλειον, ἐξαιρετόν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σὰν τὸ δικό μου παιδί, βάλε βούλλα (δηλ. ἔχει ἔξοχα προσόντα) αὐτόθ. β) Τὸ ἀποτύπωμα τῆς βούλλας, ἡ σφραγίς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. *Εχει βούλλα τὸ δεῖνα πρᾶμα (ἔχει ἀξίαν). Καρπούζι - πεπόνι με τὴ βούλλα (ἐφ' οὗ διανοίγεται ὀπή, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ποιότης του, ἂν εἶναι ὠριμον, τοῦ ὁποίου δηλ. ἡ ὀπή ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ σφραγίδα τῆς καλῆς ποιότητος) κοιν. *Ασῆμι - χρυσάφι τῆς βούλλας (τὸ φέρον ὠρισμένον ἀποτύπωμα ὡς σημεῖον τῆς γνησιότητός του) Λεξ. Βλαστ. 484 Σταυρὸ κι βούλλα (ἐπὶ τελείας παύσεως, διότι εἰς τὰ ἔγγραφα τελευταία τίθεται ἡ σφραγίς, συνών. φρ. τελεία καὶ παύλα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Ποίκιλμα ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τὸν τύπον σφραγίδος Λεξ. Αἰν. δ) *Αποτύπωμα προερχόμενον ἀπὸ πίεσιν ἢ τριβὴν σύνηθ.: *Εχει 'ς τὰ μούτια - 'ς τὰ χέρια βοῦλλες ἀπὸ τοιμῆματα. ε) Κοίλωμα ἐκ πίεσεως Κύπρ. ς) Τὸ ἐκ τοῦ γέλωτος σχηματιζόμενον εἰς τὴν παρεῖαν κοίλωμα Κύθηρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. λαγκάκι. 4) Χρωματισμὸς ζώου εἰς μέρος τι τοῦ σώματος ἐν εἶδει ἀποτυπώματος σφραγίδος Κύπρ. 5) *Η ὕλη τῆς ὁποίας γίνεται χρῆσις πρὸς σφράγισμα, οἷος ὁ λεγόμενος Ἰσπανικὸς κηρὸς Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. -- Λεξ. Αἰν. Συνών. βουλλοκέρι, βουλλωτήρι 1 γ. 6) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν, πρόεδρος κοινότητος Θράκ. 7) *Η εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου ὑπάρχουσα ἀνάγλυφος παράστασις Ἰων. (Ἐρυθρ.): *Ἀσμ. Θὰ τοῦ δώκη θέλ' ἀπ' οὐλα, | δαχτυλίδι με τὴ βούλλα (βαυκάλ.) β) Χρυσοῦς δακτύλιος ἀρραβῶνος φέρων παράστασιν εἰς τὴν σφενδόνην Προπ. (Κύζ.) γ) *Ἐγγραφο ἐπίσημον σεσημασμένον διὰ σφραγίδος Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. Παξ.: *Ἀσμ. Κ' οἱ φυλαχτᾶδες φύλαγαν, πᾶνουν τὸ χαρτοφόρο, παίρνουν τοῖς βοῦλλες, τὰ χαρτᾶ, 'ς τὸ Γρίβα τὰ πηγαίνουν Θεσσ. δ) *Ἀδεια γάμου Μακεδ. 8) Ταινία ὑφάσματος με τὴν ὁποίαν δένονται οἱ ὀφθαλμοὶ πρὸς ἀποτύφλωσιν, τυφλοπᾶνιον (σημ. ἀπηρχαιωμένη εὐρισκομένη μόνον εἰς φρ.): Φρ. Τοῦ *βαλε τὴ βούλλα (τοῦ βούλλωσε, τοῦ ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ μεταφ. τὸν ἐξηπάτησε) Σῦρ. Τοῦ *παιξε μὲ βούλλα (συνών. τῇ προηγουμένῃ καὶ δὴ ἐπὶ ἀπάτης συνεπαγομένης ἀφαίρεσιν χρημάτων ἢ πραγμάτων) Κρήτ. Περί τῆς λ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σελ. 424.

βούλλα (II) ἡ, Πελοπν. (Λάστ. Οἶν.)

*Εκ τοῦ ρ. βουλλώνω. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 76.

Τὸ νὰ μὴ ὁμιλῇ ἢ νὰ μὴ δύναται νὰ ὁμιλῇ τις, ἀφασία (ἡ σημ. ἐκ τῆς φρ. βουλλώνω τὸ στόμα = σιωπῶ) ἐνθ' ἄν.: Βούλλα κι ἀποχρονιά νὰ οἰοθῇ! (ἀρά) Οἶν.

βουλ-λατίκα ἡ, Ρόδ.

*Εκ τοῦ οὐς. *βουλλωτίκα < *βουλλωτικός.

Οἰκόσιτον ζῶον ἀφιερωμένον εἰς προσφιλὲς πρόσωπον τῆς οἰκογενείας, συνήθως τέκνου, τοῦ ὁποίου φέρει καὶ τὸ ὄνομα.

βουλλάφτικο τό, Πελοπν. (*Ηλ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. *βουλλάφτικός.

Ζῶον φέρον εἰς τὸ ἕτερον τῶν ὧτων μικρὰν διὰ κοπῆς ὀπὴν πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλα.

βουλλήθρα ἡ, Θήρ.

*Εκ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἡθρα.

Οἰδημα τῆς ἐπιδερμίδος προερχόμενον ἀπὸ ἐρέθισμα.

βουλλοκέρι τό, βουλλοκέριν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

βουλουκέριν Λυκ. (Λιβύσσ.) βουλλοκέρι κοιν. βουλλοκέρ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) βουλλοκέρ' Εὐβ. (*Ακρ. Ψαχν.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά. β'λλουκέρ' βόρ. ἰδιώμ. *Εκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ κερί.

*Υλὴ χρησιμεύουσα πρὸς σφράγισιν, ὁ λεγόμενος Ἰσπανικὸς κηρὸς. Συνών. βούλλα 5, βουλλωμοκέρι, βουλλωτήρι 1 γ.

βουλλοκερώνω Κρήτ.

*Εκ τοῦ οὐς. βουλλοκέρι.

*Επιθέτω που βουλλοκέρι καὶ ἀποτυπώνω ἐπ' αὐτοῦ σφραγίδα, σφραγίζω.

βουλλοκομμάδα ἡ, Κεφαλλ. βουλλοκοκομμάδα Κεφαλλ.

*Εκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ κομμάδα. Τὸ βουλλοκοκομμάδα ἐκ παρασυρτισμοῦ πρὸς τὸ κόκκος.

Οὐλὴ εὐλογίας. Συνών. βλογιά 9 β, βλογιοκομμά, βλογιοκομμάδα, βράσα.

βουλλοκομμένος ἐπιθ. Ζάκ. Κεφαλλ.

*Εκ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τοῦ κομμένος μετοχ. τοῦ ρ. κόβω.

*Ο φέρων εἰς τὸ πρόσωπον στίγματα ἢ οὐλὰς δερματικῆς νόσου, οἷον εὐλογίας, ὁ στιγματίας. Πβ. βλογιοκομμένος (ἰδ. βλογιοκόβομαι).

βουλλούδα ἡ, Θράκ.

*Εκ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τῆς καταλ. - οὐδα.

Εἶδος κεντήματος.

βουλλοχρονίζω Ἰων. (Κρήν.)

*Εκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ χρόνος ἢ τοῦ οὐς. βούλλα καὶ τοῦ ρ. χρονίζω.

Συμπληρώνω τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ἐπὶ παιδίου (οἰονεῖ ἐπιθέτω σφραγίδα δηλωτικὴν τῆς συμπληρώσεως): *Ηβουλλοχρόνισε τὸ παιδί.

βουλλόχρονο τό, Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τῶν οὐς. βούλλα καὶ χρόνος ἀντὶ βουλλόχρονος. Ἡ τοῦ γέν. μεταβολὴ κατὰ τὸ συνών. μνημόσυνο. *Ετήσιον μνημόσυνον θανόντος. Συνών. χρόνος.

βούλλωμα τό, κοιν. βούλλουμα βόρ. ἰδιώμ. βούλλωμαν Πόντ. (Τραπ.) βούλ-λωμαν Κύπρ. βούλ-λωμαν Ρόδ. βόλλωμα Κύθηρ.

*Εκ τοῦ ρ. βουλλώνω. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) *Επίθεσις σφραγίδος, σφράγισμα. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) 2) *Επίφραξις, κλείσιμον κοιν.: Τὸ βούλλωμα τῆς ἐπιστολῆς - τῆς μπουνκάλας - τῆς τρύπας κτ. β) *Εμφραξις κοιν.: Βούλλωμα δοντιοῦ. γ) Τὸ δι' οὗ ἐπι-

φράττομεν ἢ ἐμφράττομεν στόμιον, ἄνοιγμα, ὁπὴν κττ. κοιν. : Ἦταν μικρὸ τὸ βούλλωμα τῆς μπουττίλας κ' ἔπαιε μέσα. Ἐπαιε τὸ βούλλωμα τοῦ δοντιοῦ, γιατί δὲν ἔγινε καλὰ τὸ σφράγισμα. 3) Σκέπασμα, κάλυμμα Κεφαλλ. : Τὸ βούλλωμα τῆς κάσας. 4) Συνεκδ. ἄνθρωπος μικροῦ ἀναστήματος Νάξ. (Φιλότ.) 3) Τὸ τελευταῖον τέκνον, τὸ στεργνοπαίδι Σίφν. 4) Πληθ., τὸ περὶ τοὺς δακτύλους μέρος τοῦ περιποδίου, ἀπόπου ἀρχίζει νὰ κλείεται τοῦτο κατὰ τὸ πλέξιμον Ἀνδρ. Κύθν. 5) Ἡ διὰ σιδήρου πυρακτωμένου ἢ κοπῆς ἢ ἄλλως πως ἀποτύπωσης σημείου τινὸς εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ζώου πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλα Κύπρ. κ. ἄ. Συνών. βούλλα 25. 6) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούλλωμα καλικαντζάρων, τὸ κατὰ τὰ λεγόμενα δωδεκάμημερα (περίοδον τῶν καλικαντζάρων) τυχαίως γινόμενον ἔγκλημα εἰς μέρος τι τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται δυσθεράπευτον Πελοπν. (Ἀρχαδ.) 6) Ἡ διὰ χάλυβος ἐπένδυσις σιδηροῦ ἐργαλείου, στόμωμα Κύθηρ. Στερελλ.

βουλλωματακι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βούλλωμα διὰ τῆς καταλ. - ἀκι. Μικρὸν βούλλωμα τοῦ στομίου φιάλης.

βουλλωμοκέρι τό, ἀμάρτ. βουλλωμοκέρι Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουλλωμός καὶ κερί.

Βουλλοκέρι, ὁ ἰδ.

βουλλωμός ὁ, ἐνιαχ. βουλ-λωμός Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλλώνω καὶ τῆς καταλ. - ωμός καθ' ἀπλοποίησιν ἀντὶ βουλλωνωμός. Πβ. καὶ ἀπλώνω - ἀπλωμός, σκοτώνω - σκοτωμός, φαγώνω - φαγωμός κττ.

Σφράγισμα, ἐμφραξις, κλείσιμον ἔνθ' ἄν. : Παροιμ. Κόλος πῶμαθεν νὰ κλάνη βουλ-λωμὸν δὲν ἔσει (ἐπὶ τοῦ ἀποκτήσαντος κακὴν συνήθειαν καὶ ἐμμένοντος εἰς αὐτήν).

βουλλώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βουλ-λώνω Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. κ. ἄ. βουλ-λών-νω Σύμ. κ. ἄ. βουλλών-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουλ-λῶν-νω Ρόδ. β'λλώνου βόρ. ἰδιώμ. βουλάωνω Καλαβρ. (Μπόβ.) βουώνω Νάξ. (Βόθρ.) βουλ-λώνω Κάρε. βουλλώνω Κύθηρ. βούχον Τσακων. Προστ. βούλλω Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. βουλλώνω, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. βούλλα.

Α) Κυριολ. 1) Ἐπιθέτω βούλλαν, σφραγίζω τι μὲ βούλλαν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Βουλλώνω τὸ γράμμα - τὸ δέμα κττ. Βουλλωμένο κιβώτιο. Βουλλωμένα ἀσημικά - χρυσασφικά κττ. κοιν. Ὁ δεῖνα ἐβούλ-λωσεν τὴν βέρεαν τοῦ σιταροῦ (ἐπὶ κυβερνητικοῦ ὑπαλλήλου ἐπιθέτοντος σφραγίδα εἰς τὸν ἐπιμήκη σωρὸν τοῦ σίτου ἐν τῷ ἁλωνίφ, ἵνα μὴ ὁ ἰδιοκτήτης ὑπεξαίρεση μέρος πρὸ τῆς καταμετρήσεως καὶ καθορισμοῦ τοῦ ποσοστοῦ τῆς δεκάτης) Κύπρ. || Φρ. Τοῦ βούλλουσαν τοῦ μαγαζι (ἐπὶ τοῦ πτωχεύσαντος) Μακεδ. (Σισάν.) Τὸν βούλλωσε ὁ διάβολος ἢ τὸν ἔχει βουλ-λωμένο ὁ διάβολος (δηλ. τοῦ ἐπέθηκε τὴν σφραγίδα τοῦ ὁ διάβολος, ἐπὶ τοῦ λεγομένου σημειωμένου ἢ σημ'α-δρακοῦ, τοῦ ὁποῖου ἢ συνάντησις θεωρεῖται ἀπαισία, ἢ τοῦ φιλαργύρου καὶ γενικώτερον τοῦ ἐν κακίαις γηράσαντος, πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,399) πολλαχ. || Ἄσμι.

Καὶ γράφει μὲ γράφη γραμμένη

καὶ μὲ τὴ μαύρη βούλ-λα βουλ-λωμένη

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 2) Μετοχ. βουλλωμένος, ὁ δε-

δηλωμένος φίλος πολιτικοῦ τινος κόμματος (οἶονεὶ ὁ φέρων ἐκδήλον σφραγίδα τῆς φιλίας του) Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

2) Σφραγίζω, κλείω, οἶον ἐπιστολὴν, ἔγγραφον κττ. ἢ στόμιον δοχείου, ὁπὴν κττ. κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Βουλλώνω τὸ γράμμα ἢ τὸ φάκελλο - τὴ μπουκκάλα - τὴ χιλμάρα - τὸ βαρέλλι κττ. Βουλλώνω τὸ καμίνι - τὸ γούρνο κττ. Βουλλώνω τὸ κρασί (βραχυλ. ἀντὶ τὸ βαρέλλι εἴτε τὴ μπουττίλια τοῦ κρασιοῦ). Βουλλώνω τὴν τρῦπα. Σαλιγκάρεα βουλλωμένα (ὦν τὸ στόμιον τοῦ ὀστράκου εἶναι κλεισμένον μὲ τὴν ἐκ τοῦ σιέλου μεμβράνην) κοιν. Βουλλώνω τὸ νερό (βραχυλ. ἀντὶ τὴν δεξαμενὴν ἢ τὴν στέρναν τοῦ νεροῦ) Ἀνδρ. || Φρ. Τοῦ βουλλώνω τὸ στόμα (τὸν κάμνω νὰ μὴ ὁμιλῇ ἢ δωροδοκῶν ἢ ἄλλως ἐξαναγκάζων αὐτόν). Βούλ-λωσε τὸ στόμα ὁ δεῖνα (ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ). Βούλλωσ' το ! (ἐνν. τὸ στόμα, παῦσε νὰ ὁμιλῇ !). Βουλλώνω τ' ἀφτιά μου (κάμνω πῶς δὲν ἀκούω) κοιν. Ἐβούλλωσεν τὸ στόμα ἀτ' ἢ ἐβουλλώθεν (κατέστη ἄφωνος) Τραπ. Χαλδ. Ἐβούλλωσε (ἐνν. τὸ στόμα, ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Δὲ βουλλώνω μάτι (δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ) Νάξ. || Παροιμ. φρ. Ἐχει νὰ βουλλώσῃ πολλὰ στόματα (ἔχει νὰ θρέψῃ πολυμελὴ οἰκογένειαν, δηλ. εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τρέφων αὐτὰ) κοιν. 3) Φράττω, ἐμφράττω, βύω κοιν. καὶ Τσακων. : Βουλλώνω τὸ δόντι μου (βραχυλ. ἀντὶ τὴν τρῦπα τοῦ δοντιοῦ) κοιν. Βουλλώνω τὸ κουδούνι (γεμίζω αὐτὸ μὲ πράγματα διάφορα, ὥστε νὰ μὴ κινῆται τὸ πληκτρον) Πελοπν. (Σαραντάπ.) || Φρ. Τὴ βούλλωσε (συνευρέθη μετ' αὐτῆς, τὴν διεκόρευσε) Λεξ. Δημητρ. Βουλλωμένη (διακορευμένη) αὐτόθ. Βούλλουσι χαντάκ' (φονευθεῖς ἐρρίφθη ἐντὸς τάφρου, ἐπὶ τοῦ δολοφονηθέντος) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ ἀμτβ. ἐμφράττομαι κοιν. : Βούλλωσε ὁ νεροχύτης - ἡ σωλῆνα κττ. Βούλλωσαν τ' ἀφτιά μου καὶ δὲν ἀκούω καθόλου. Βούλλωσε ἡ μῦτι μου καὶ δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἀναπνοή κοιν. || Φρ. Βούλλωσαν τ' ἄντερά του ἢ ὁ κόλος του (ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ἀπὸ δυσκοιλιότητος) πολλαχ. Βούλλωσε ἡ καρδιά μου (δὲν ἔχω εὐθυμον διάθεσιν, κατέχομαι ὑπὸ δυσθυμίας) Λεξ. Αἰν. Ἡ μετοχ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουλλωμένη Βρύση τοπων. Πελοπν. (Δημητσάν. Πυλ.) 4) Ἀποκλείω Στερελλ. (Ἀράχ.) : Βούλλουσι τοὺν δρόμον μὴ πουργάρε. 5) Περικλείω Στερελλ. (Ἀράχ.) : Βούλλουσι τοὺν κῆπον. 6) Καλύπτω, σκεπάζω Ἡπ. Μακεδ. : Οὐ τόπους εἶνι β'λλουμένους (κεκαλυμμένους ἀπὸ χιόνια) Μακεδ. Γῆ β'λλουμένη (συνών. τῷ προηγουμένῳ) αὐτόθ. || Φρ. Σπίτι βουλλωμένο (πλήρες ἀγαθῶν) Ἡπ. 3) Ἐγκολάπτω σημειόν τι εἰς τὸ σῶμα ἀνθρώπου διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου ἢ ἄλλως πως, στιγματίζω, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀξίου δημοσίου στιγματισμοῦ σύνηθ. : Φρ. Ἀν τὸν βρεῖς, βούλ-λωσέ τον, ἂν τὸν πιάσης, βούλλωσέ τον, ἂν τὸν δῆς, βούλ-λωσέ τον κττ. (ἐπὶ ἐνόχου διαφυγόντος καὶ μὴ δυναμένου νὰ συλληφθῇ) πολλαχ. Ἀὶ βούλλωσ' τον τ' ἀχνάρι (τὸ ἶχνος τῶν ποδῶν του, συνών. τῇ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Δημητσάν.) Σά φύγη, βούλλωσέ τον τ' ἀχνάρι (συνών. τῇ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Βούλλωσέ μου τ' ἀχνάρεα ! (οὐδόλως μὲ φοβίζουν αἱ ἀπειλαί σου !) Πελοπν. (Ἀργ. Κορινθ. Λακων.) Καὶ μετοχή, ὁ ἐστιγματισμένος δι' οἰουδήποτε μέσου, ὁ στιγματίας καὶ ὁ φέρων στίγματα φυσικὰ σύνηθ. : Λεμόνια βουλλωμένα (τὰ ἔχοντα εἰς τὸν φλοιὸν στίγματα δηλωτικὰ ἀσθενείας) σύνηθ. Ἰλαῖα β'λλουμένη Σχιάθ. Καὶ μεταφορικῶς ὁ βουλλωμένος : κατ' ἀντίφρ. ὁ ἄμοιρος, ὁ καημένος ! Εὐβ. (Αὐλώναρ.) 5) Διὰ πυρακτωμένου ἢ τέμνοντος ὀργάνου ἢ καὶ

